HỌP BẠN
(PICNIC)

Dư Thị Diễm Buôn

Hôm nay ngày 22 tháng 7 năm 2012, nơi "Lake Cunningham Park" miền Bắc California, có buổi họp mặt hè (picnic) của Hội Ái Hữu Tỉnh An Giang. Đây là một trong những công viên rộng lớn của thung lũng Hoa Vàng, mà người Á Châu cư ngụ trong vùng thường mượn để tổ chức những buổi họp mặt hội tụ đông người...

Công nầy viên hiện hữu lâu đời, nên có những cây cao, to, cành lá sum sê. Trong công viên có sân bóng rổ, bóng chuyền, cầu tuột, xích đu, cùng những sân đất trống rộng cho trẻ con thả diều, chạy giỡn... Cặp theo bờ hồ có những con đường nhỏ nối dài, tráng xi-măng rành rạnh sạch sẽ len lỏi dưới những tàng cây gie bóng mát, có thân lớn cả vòng tay ôm.

Mới 10 giờ sáng, bãi đậu đã đầy xe của những người trong ban tổ chức picnic. Họ phải đến sớm để chuẩn bị mọi thứ trước khi khách mời đến, tham dự buổi họp mặt hôm nay. Gần đến 11 giờ, thì người tham dự càng lúc càng đông nên hết chỗ, nhiều xe đến sau phải chạy qua những bãi đậu gần đó... Những đồng hương tốp năm, tốp ba người thong thả đi vào nói cười vui vẻ. Đại đa số ăn mặc gọn, nhẹ những màu sắc tươi, trẻ và trang nhã thích hợp với mùa hè, như màu: trắng, hồng, lam, xanh, vàng, tím... Là lượt rải rác từ bãi đậu xe đi vào địa điểm picnic.

Những người đến tham dự buổi họp mặt hôm nay đa số là dân thuộc tỉnh An Giang của miền Nam nước Việt. Vào thời Cộng Hòa, từ Sài Gòn đi về miền Lục Tỉnh, ai mà không biết Long Xuyên là một vùng đất phì nhiêu, có nhiều kinh, rạch nước ngọt... Có sông An Giang nước trong vắt, lửng lờ trôi, và hai bên bờ cây xanh lá thắm... Để nhạc sĩ Anh Việt Thu thấp sáng vùng trời Long Xuyên qua bài"Dòng An Giang" Bài hát trữ tình đã đi vào lòng người mộ điệu khắp mọi niền đất nước Việt Nam.

Long Xuyên mưa thuận gió hòa, sông ngòi quanh năm nước ngọt cho nhiều phù sa, bồi đắp ruộng đồng nên lúa nếp, cây trái tốt tươi. Vùng tỉnh lỵ hài hòa về thiên thời địa lợi, dân Long Xyên lại tâm hồn thật thà, chân chất và tiêm nhiễm thêm lòng bác ái vùng Thánh Địa, nơi đức Huỳnh Phú Sổ sáng khai đạo Hòa Hảo! Cho nên quê Nam, hễ nhắc đến Long Xuyên là trong lòng mọi người biết ngay, đó là "Vùng Đất Phật".

Đúng giờ theo thư mời, thì ban tổ chức dùng loa kêu gọi mọi người tề tựu trước khán đài lộ thiên, nghiêm chỉnh làm lễ chào Quốc kỳ Việt Nam Cộng

hòa, hát Quốc ca Việt, Mỹ, cùng mặc niêm tưởng nhớ những người vì nước vong thân! Và sau đó ban tổ chức ngỏ lời chào mừng quan khách, cùng tuyên bố khai mạc buổi picnic An Giang.

Đồng hương gặp nhau dù chưa quen biết, nhưng ai nấy cũng tay bắt mặt mừng chào hỏi bằng những lời chân tình vui vẻ... Đến những nơi họp mặt ngoài trời, mọi người như buông thả những bận rộn, phiền toái công ăn việc làm thường nhựt. Để tận hưởng ngày an vui với bạn bè, đồng hương dù ở gần trong một thành phố, nhưng cũng ít có dịp gặp ... Có kẻ hẹn gặp nhau ở buổi họp mặt, rồi họ tìm kiếm, hỏi thăm người nọ, người kia đến chưa, đang ở đâu... Vì người quá đông, họ không dễ gặp ngay những người mà mình muốn gặp!

Trời cao vòi vọi và nền xanh màu ngọc bích, có điểm những cụm mây trắng như bông gòn, nhàn hạ vô tranh với đời từ từ bay theo hướng gió. Dưới trần thế không khí vui tươi rộn ràng bao quanh vùng họp mặt. Với những lá Quốc kỳ Mỹ, Việt Nam Cộng Hòa vàng ba sọc đỏ rực rỡ treo cao lồng lộng phấp phới bay trong nắng hè, bên những hàng cây sum sê lá xanh biêng biếc.

Loa phóng thanh của ban tổ chức lúc nào cũng réo rắc nhắc nhở người mới đến ghi tên... Mời mọc đến nhận thức ăn, nước uống, góp vui văn nghệ... cùng xướng danh những mạnh thường quân bảo trợ, ủng hộ tài chánh, thức ăn... cho buổi họp mặt hôm nay.

Mọi người vừa ăn uống truyện trò vui vẻ, vừa thưởng thức văn nghệ ngoài trời. Khởi đầu phần văn nghệ là bài hát có lời: "Dòng An Giang sông sâu nước biếc/ Dòng An Giang xanh xanh lá thắm/ Lã lướt về qua Thất Son Châu Đốc dòng sông uốn quanh lở lửng dòng sông Cửu Long..." Lời ca, tiếng nhạc vang vang trong không gian giữa trưa hè đẹp nắng của thung lũng Hoa Vàng. Đó là bản nhạc bất hủ "Dòng An Giang" của nhạc sĩ tài hoa vùng Nam kỳ Lục Tỉnh Anh Việt Thu.

Bài hát ngọt ngào, êm ái trong điệu nhạc, lời ca dẫn dắt tôi về vùng trời kỷ niệm. Mà những kỷ niệm dấu yêu đã nằm sâu trong ký ức tôi kể từ sau ngày 30 tháng 4 năm 1975. Cái ngày Quốc hận thương đau "Miền Nam bị Cộng sản và Việt cộng cưỡng chiếm" đã khắc ghi trong tâm khảm mọi người Việt không Cộng Sản lưu vong! Tôi không làm sao quên được, dù đã mấy mươi năm qua xa thiệt quá xa, xa hơn nửa vòng trái đất!

Quê ngoại tôi ở làng Mỹ Đông có phụ lưu Tiền Giang chảy qua. Các thôn làng bao quanh có Mỹ Thiện giáp với Mỹ Đông, cách con sông Cái Thia là làng Mỹ Tây nối liền với làng Mỹ Lương đi qua Ông Mẻ, rồi vào chợ Cổ Cò. Vùng đồng bằng sông Cửu Long thuộc Tiền Giang có nhiều cây ăn trái, gia súc, thủy sản ngon hiền... Được sản sanh nhiều ở làng Hòa Lộc nổi tiếng đó đây có: Gà Cái Bè, cam Cái Bè, ốc gạo Cái Bè (Cái Bè là quận thuộc địa phận Mỹ Tho) Hòa Lộc còn là nơi nhạc sĩ Anh Việt Thu đã cất tiếng khóc chào đời!

Thời Đệ Nhứt Cộng Hòa, ở thập niên 50-60, nhứt là dưới thời Tổng Thống Ngô Đình Diệm, làng thôn thật an ổn. Thuở đó, những đêm trăng sáng, thanh niên nam nữ hay thả thuyền trên sông đờn, hò đối đáp, ca hát những bản nhạc trữ tình:

"... Nhà tôi sang nhà người em gái cách nhau con sông dài..." Lời bản nhạc "Gạo Trắng Trăng Thanh" như là: "... Ai đang đi trên đường đê, tai lắng nghe những câu hò đê mê/ Vô đây em dù trời khuya anh cũng đưa em về.../ Muôn câu hò, hò ho khoang trong mãi vang trong đêm dài/ Gái trai làng chiều hôm nay...." Có người sửa lời thật dí dõm: "Ai đang đi trên cầu Bông, té xuống sông ướt cái quần ni

long.../ Vô đây em, chờ quần khô anh sẽ đưa em về/ Anh sẽ đưa em về.../ Muôn câu hò hò ho khoan trong mãi vang trong đêm dài..."

Rồi những đêm đạp lúa trâu, những đêm tát nước vào ruộng... Trai gái làng có dịp gặp gở, những mối duyên tình trong trắng nẫy sinh, để hết mùa gặt đến tháng ngày cận Tết Nguyên Đán, xóm dưới, làng trên rộn ràng hỏi xin, cưới gả. Đó là những cập nam nữ ở nông thôn... Còn những thanh niên đi học, những người ở tỉnh thành thì mùa hè đi cắm trại do trường, nhứt là các trường Trung học tổ chức ở vùng biển Vũng Tàu, Hà Tiên, xa hơn nữa thì Nha Trang, Đà Lạt...

Nhớ năm nào liên trường Trung học: Trương Vĩnh Ký (Sài Gòn), Tống Phước Hiệp (Vĩnh Long) Nguyễn Đình Chiểu (Mỹ Tho) Phan Thanh Giản và Đoàn Thị Điểm (Cần Thơ), Nguyễn Trung Trực (Rạch Giá), Hoàng Diệu (Long Xuyên)... cùng một số bạn ở trường học nghề, sinh viên cũng tháp tùng. Các anh tổ chức du ngoạn viếng cảnh ba ngày trong địa phận An Giang.và hai ngày ở Tây Đô (Cần Thơ).

Long Xuyên không có đền đài cung điện như Hà Nội, như Huế, cũng không gần biển và xa núi non... cũng không có nhiều nhiều thắng cảnh. Nhưng Long Xuyên có bánh ú nước tro, có tôm càng xanh vùng nước ngọt, có cây trái ngọt ngào thơm tho bán một chục đủ đầu mười sáu (16), hoặc mười tám (18) trái, trong khi các chợ tỉnh khác chỉ có mười hai (12) trái.

An Giang có công viên Nguyễn Du nằm bên dòng sông xanh nước chảy lửng lờ chuyên chở ghe chài, xuồng câu lác đác. Ban ngày có đò dọc đò ngang đưa khách sang sông. Dưới ánh trăng rằm dịu dàng thanh thoát, cô lái đò thả thuyền trên sóng đẫy nhẹ mái chèo, đưa khách nhàn du thăm thành phố Long Xuyên về đêm.

An Giang ngày luôn có vòm trời cao và trong như lọc, những cánh chim nhàn hạ, và những vầng mây trắng in trời xanh bát ngát. Ở công viên Nguyễn Du thơ mộng nằm bên dòng An Giang là nơi lý tưởng cho khách ngắm hoàng hôn. Khi mặt trời ngả về hướng tây sẽ có hình quả trứng ráng đó nắng chiều, treo lơ lửng giữa trời nước lung linh... Những tơ nắng ngũ sắc cuối ngày nhè nhẹ trải trên cỏ cây hoa lá, trải trên mặt sông lấp lánh ánh vàng, xanh, tím, hồng... theo cơn thủy triều. Gió mát rười rượi, văng vẳng tiếng chuông mõ chùa rền vọng xa đưa... khiến cho lòng người cảm thấy nhẹ nhàng, thanh thản, êm ả như xa lánh những ưu tư, phiền não của thế gian nhiều hệ lụy!

Chúng tôi được thăm những khu vườn râm mát, chủ vườn cung cấp cho cả đoàn du ngoạn thưởng thức trái cây tươi, ngon, ngọt... Sau đó ăn trưa, với những món đặc sản của địa phương, rồi nghỉ ngơi trong khung cảnh mát mẻ, êm đềm của vùng trời tự do miền Hậu Giang thanh bình thạnh trị. Cảnh sắc ở An Giang khiến cho lòng người có cảm giác dễ chịu, khó quên, dù chỉ là một lần viếng thăm.

Rồi đoàn du ngoạn đến Tây Đô, chúng tôi qua ngang phi trường "Trà Nóc" rền vọng động cơ của những cánh đại bàng. Qua trường "Nông Lâm Súc" có các nữ học viên nhỏ nhắn xinh đẹp thực tập với tay cuốc, tay cày, gieo, ương hột lên mầm trồng tỉa thành cây, chăn nuôi gia súc... Những gì học được, học viên nam nữ sẽ truyền bá giúp cho thôn dân góp vào việc canh tân, kiến thiết đất nước ngày thêm giàu đẹp hơn.

Thời gian ngắn ngủi, nhưng chúng tôi cũng đến thăm bến Ninh Kiều. Nhìn trại Hải quân Yết Kiêu bên kia, lòng không khỏi bồi hồi vấn vương, bởi lời ca ngọt ngào và điệu nhạc du dương của ca sĩ thời đại vang vang: "Tàu về bến anh hẹn minh dạo phố/ Tay chinh nhân đan năm ngón tay mền/ Tàu lắc lư làm sao viết thư tình/ ...

Anh mỉm cười khẽ nói: Lính mà em!" Chúng tôi ăn trưa nơi bến Nhị Kiều, và đêm đó sẽ đốt lửa trại ở sân trường Trung học Phan Thanh Giản. Để sáng hôm sau rả đoàn, chia tay ai về nhà nấy trong lưu luyến và tiếc nhớ...

Sau những ngày hè xuôi về miền Hậu Giang êm ả đó, một mối gút đầu đời tôi trót cột để mãi nhớ khôn nguôi!

Đêm lửa trại có liên trường góp mặt
Trung học Long Xuyên, đại học Y khoa
Vĩnh Long, Mỹ Tho, Rạch Gía, Biên Hòa
Sa Đéc, Vĩnh Bình, Bến Tre, nhiều nữa...

Vỗ tay hát hò, nhãy quanh đống lửa
Đố vui, ăn uống, kể chuyện học hành
Thầy cô chuyên cần dạy dỗ tuổi xanh
Để chim nhỏ vững bay vào bão lộng!

Trời Tây Đô như chuyển mình rung động
Cánh đại bàng từ Trà Nóc vút lên
Hỏa châu rơi vàng úa khắp trời đêm
Tuổi ngà ngọc, sớm nhuốm màu chinh chiến!

Đêm lửa trại tàn, chia tay lưu luyến
Bạn mới thêm, bạn cũ vẫn keo sơn
Trong yêu thương dễ nhớ, dễ dỗi hờn
Tôi biết viết thư tình... từ dạo đó!

Chiến tranh dằng dai, quê hương nhuộm đỏ
Đã bao năm không có dịp trở về...
Thương người thân, thương bè bạn, thương quê
Thương lớp học, sân trường, hoa phượng thắm...

- Làm răng mà mi thờ thẩn ra zvậy con kia? Bộ đang mơ mộng tìm nguồn hứng để làm thơ hỉ?

Tôi quay về thực tế, khi bị chị bạn đập nhẹ vào vai và cái miệng eo éo bắt chước dở ẹt giọng "Huế" chọc ghẹo! Đó là nhỏ Ấu, bạn khác lớp chung trường với tôi thuở còn Trung học Đệ nhất cấp. Hai đứa chúng tôi bây giờ tóc đã bạc màu, nhưng mỗi khi gặp nhau thì mầy, tao, chị, tui… tưới hột sen. Tôi vẫn nhớ, ngày xưa bạn bè thường gọi nó có thêm chữ nữa trước cái tên là "Củ Ấu". Thuở thanh xuân Củ Ấu ta mơn mởn đào tơ, còn bây giờ? Ôi, Củ Ấu của tui đà ngoài "lục thập cổ lai hy!" hom hem ốm còi ốm cọc thấy mà tội nghiệp quá đi thôi! "Làm ơn, ai có biết cũng đừng nói lại, Củ Ấu sẽ cạo đầu khô tui đó!" Gia đình Ấu sang đây theo diện H.O, ở San Jose cũng gần 20 năm rồi, nhưng chúng tôi mới biết tin nhau nửa năm nay.

Bị giựt mình, tôi nguýt chị con mắt có đuôi, vừa cười vừa bảo:

- Đồ quỉ, làm người ta giựt mình hà! Thơ thẩn con khỉ khô gì, nếu có cũng bị bà làm chạy mất tiêu hết rồi. Ảnh đâu, tôi muốn hỏi ông xã bà đó?

Bốp chát mấy câu, tôi bỗng khựng lại, khẽ gật đầu chào vì đứng cạnh chị còn có người đàn ông, và hai phụ nữ cũng xồn xồn như tôi và nó! Không trả lời câu tôi vừa hỏi, con nhỏ cười tòe miệng như cái gáo mút nước!

Củ Ấu liền giới thiệu:

- Tao xin trân trọng giới thiệu với mầy ba người bạn. Đây là anh chị Yến, Thìn, và còn đây là chị Mại mà tao được tin và mới gặp được mấy tuần nay. Để mầy ngạc nhiên tao không cho biết và cũng không hẹn trước! Mầy hãy nhìn cho kỷ coi có nhớ 3 người nầy không? Mầy mà nhớ thì sẽ được tao đãi mầy ăn picnic hôm nay khỏi phải trả tiền…

Nói đến đó nó cười méo xẹo cái miệng, thấy răng cào cỏ nó y như hàng rào ấp chiến lược! Thiệt là đồ mắc toi, đi picnic thì làm gì phải trả tiền? Đem thức ăn vào gom lại, hoặc ủng hộ tùy hỉ để ban tổ chức trả tiền mướn chỗ, những người làm vệ sinh… Chớ có picnic nào mà bắt người tham dự đóng tiền bao giờ đâu? Tôi mắc tức cười định ghẹo lại: "Mầy cũng đi ăn ké như tao thôi! Bộ muốn dở trò "ăn chực cho vay" dùng picnic của người ta để đãi tao hả? Còn "phia" à em Củ Ấu…" Nhưng kịp ngưng không nói ra lời, tôi chú tâm nhìn thật lâu vợ chồng anh chị Yến, Thìn và chị Mại! Cố moi óc để nhớ, nhưng vô hiệu, thật sự tôi không biết họ là ai và gặp ở đâu?

- Xin lỗi anh chị Yến cùng chị Mại nghe. Trong ánh mắt và nụ cười của quý anh chị tôi thấy quen quen, nhưng không nhớ đã gặp ở đâu?

Mụ Ấu cười khè khè như rắn hổ lửa, chọc quê tôi:

- Mèn ơi, thiệt là tệ thì thôi á! Tao nhớ ngày xưa, mầy luôn tự hào và tía lia cái miệng khoe mình là có "trí nhớ bảo đảm" mà!

Tôi cười hì hì, chống chế:

- Ờ đó là ngày xưa kìa, chớ qua cuộc đổi đời tang thương và đã mấy chục năm, giờ đây già chát ống vố… đã lú lẫn nặng rồi mầy ơi!

Nhỏ Ấu trở giọng bùi ngùi, cảm động:

- Đây là Yến, Nguyễn Thị Bạch Yến em cô Hồng Nga dạy Tiểu học dưới tao một lớp. Anh Thìn, Đệ tứ 2 cùng lớp mầy là chồng của Yến. Còn đây là Trần Thị Mại dưới bọn mình hai lớp. Mầy không nhớ cũng phải. Chúng ta rời trường từ năm 1963. Tính đến nay cũng đã 49 năm rồi còn gì!

Chúng tôi không ai bảo ai tay bắt mặt mừng, rưng rưng dòng nước mắt! Những hồi ức dấu yêu xa xưa, thuở học trò cuồn cuộn trở về trong lòng chúng tôi! Nỗi vui mừng trong tôi hôm nay thì không làm sao nói hết! Thế rồi bọn tôi trao đổi địa chỉ, số điện thoại để thăm hỏi nhau sau nầy… Phải đã mấy mươi năm, dòng đời cứ trôi mãi trôi biết bao nhiêu thay đổi theo cái tíc tắc của kim đồng hồ! Thì trong thời gian ngắn ngủi làm sao tỏ rõ nguồn cơn cho hết những chuyện ngày xưa!

Buổi họp mặt hè của An Giang nơi Lake Cunningham Park (San Jose) Bắc California ngày 22 tháng 7 năm 2012, người đến dự càng lúc càng đông.

Phải công nhận hội ái hữu An Giang có một ban tổ chức picnic hết sức nhiệt tình, hoạt bát, ân cần tiếp đón đồng hương nồng ấm. Họ có được một ban ẩm thực hùng hậu, gồm những người đứng nướng ngay tại chỗ các món như sườn bò Đại Hàn (Korea barbacue), gà nướng, sườn heo nướng… Cùng những anh chị vui vẻ đứng phân phát thực phẩm như: các loại thịt nướng, mì xào, cơm chiên, bánh cuốn, bánh bò, sôi lá cẩm, sôi sầu riêng, sôi vò, chả giò… nước lọc, các loại trái cây, nhứt là dưa hấu nhiều lắm… Các anh chị hết sức tận tình, tháo vác, lanh lẹ phân phát thức ăn không thừa, không thiếu, không để khách mất nhiều thời gian đợi chờ… Để buổi họp mặt hôm nay có trên dưới khoảng chín trăm (900) đồng hương tham dự, ăn uống thoải mái, no nê trong buổi picnic! Cho nên dọc theo lối đi vào có những quầy bán nước ngọt, sinh tố, cà-phê, trà Thái, trái cây… Coi bộ ế hàng vì thiếu khách vãng lai!

Từ những đứa bé còn nằm, ngồi trên xe được cha mẹ đẩy, cho đến những cụ già ngoài 80 được con cháu dắt đến tham dự. Và mọi người đều vào trốn nắng trong 4 nhà lớn có kê nhiều bàn picnic. Ở giữa hai dãy nhà là sân khấu lộ thiên để các anh chị biểu diễn văn nghệ, hát, hò, ngâm thơ…

Quý đồng hương nào có nhã hứng thì có mặc áo thun, quần đùi cũng tự nhiên ra sàn nhãy bằng nền bằng xi-măng. Trong không khí rộn ràng lời ca, tiếng nhạc với những vũ điệu tập thể, vui nhộn, sống động… dưới bầu trời chói chang nắng ấm. Nơi đây có cảnh sắc thiên nhiên đầy hoa cỏ của mùa hè, gió mát hiu hiu hòa với tiếng lá cành cây rào rào chạm vào nhau. Vả lại ở picnic người ra sàn nhãy, không cần phải rườm rà với những bộ đồ lớn đắc tiền trang trọng cho nam giới. Những chiếc áo đầm dài lã lướt của phụ nữ và ở trong phòng nhãy nặc mùi khói thuốc, mùi nước hoa, mùi rượu champainge… với tiếng nhạc du dương máy lạnh, quạt máy chạy rè rè.

Ngoài mục ăn uống, văn nghệ ra, còn có thể thao đấu bóng tròn, bóng rổ, vũ cầu… Và tất cả mọi người dự picnic, đều được rút sổ lúc 2 giờ, có tặng phẩm để lấy hên…

Thiệt tài giỏi, chỉ có đồng hương An Giang thôi, mà ban tổ chức qui tựu khoảng chín (900) trăm người. Thật không phải dễ, và là con số không nhỏ đồng hương đến tham dự, giữa lúc tình hình kinh tế chưa khả quan cho lắm ở tiểu bang California nói riêng, và Mỹ nói chung. Buổi họp bạn đông người ngoài trời của hội ái hữu An Giang lần nầy đã thành công về mọi mặt.

Theo sự nhận xét của cá nhân tôi, đó là do sự lèo lái hết sức nhiệt tình và khéo léo của ban tổ chức. Phải nhận rằng ban tổ chức có tài giao tế, nên buổi picnic An Giang hôm nay mới đủ sức đãi đồng hương tham dự với số khá đông, mà không phải trả một khoảng lệ phí nhỏ nào!

Ngoài thành công về phần ẩm thực, ban tổ chức còn thành công về việc điều khiển tài tình buổi họp mặt đông người. Họ linh động trong mọi hoàn cảnh để phần tiếp đón, ẩm thực, văn nghệ… hết sức phong phú, và sống động… Đã khiến cho người tham dự cảm thấy thoải mái,

dễ chịu… trong bầu không khí rộn ràng, vui vẻ, ấm tình đồng hương… Ban Tổ chức hội ái hữu An Giang thật sự đã gieo vào lòng đồng hương nói chung và dân An Giang một cảm tình lưu luyến sâu đậm…

Tuy không ai nói ra miệng, nhưng trong ánh mắt nụ cười của mỗi người như ngầm hứa hẹn và mong được đến tham dự những buổi họp mặt khác, ở hoàn cảnh khác như là: Tiệc gây quỹ Tất niên, Tân niên… để hổ trợ cho tổ chức họp mặt, picnic ngoài trời như hôm nay. Cho dù giá vé có cao, nhưng số người đến tham dự cũng sẽ chiếm nhiều ưu thế! Đồng hương sẽ đến với hội An Giang càng lúc càng đông hơn trong những buổi họp bạn sắp tới. Chớ không phải họp bạn một lần, rồi họp bạn lần sau người đến sẽ càng ngày càng thưa dần.

Tần ngần đứng đó, mặc dù phu quan tôi đã mấy lần giựt dây dụi hối thúc ra về! Tôi còn do dự vì không khí buổi họp mặt An Giang vui quá, đã lôi cuốn khiến tôi chưa muốn về, nên bước đi không đành! Nhưng phải về thôi, vì từ nhà tôi ở rất xa! Đường dài nên ớn lắm đến nơi để dự một buổi picnic phải mất mấy giờ lái xe!

Tôi chợt nhớ, hồi nãy có một anh trong ban tổ chức picnic liên trường Trung học hàng năm, đã nhắc nhở:

- Hình như mấy năm rồi chị không đến picnic liên trường phải không? Năm nay nhớ đi nghe, cũng tại địa điểm nầy, vào ngày 5 tháng 8 năm 2012. Anh chị đến và rủ thêm bạn học xưa cho vui, Trung học Trương Vĩnh Ký sẽ đãi ăn mệt nghỉ…

Tôi nhớ mình đâu phải học trò của Trương Vĩnh Ký! Nhưng vì chỗ quen biết, nên anh có nhã ý mời. Cười hì hì, tôi trả lời:

- Cảm ơn anh! Anh cũng biết già như chúng ta ăn uống bao nhiêu. Lại sợ ngọt, sợ béo, sợ mặn… vì cao áp huyết, nhiều đường, nhiều mỡ trong máu. Cho nên cữ kiêng nhiều món ăn lắm anh ơi! Vả lại từ nhà tôi đến đây 3 giờ lái xe đi, và 3 giờ lái xe về, phải mất cả ngày đường và còn tiền xăng nữa… thì việc ăn uống nhằm nhò gì đâu. Đại đa số người đến dự là để gặp bạn bè và đồng hương cho vui thôi… Một lần nữa chân thành cảm ơn anh, để tôi nghĩ lại coi, rồi sẽ báo anh biết có đi hay không nghe…

Tôi lủi thủi theo sau chồng ra xe đi về nhà, mà lòng còn thấy nuối tiếc buổi họp bạn hôm nay. Chân thành cảm ơn ban tổ chức buổi picnic An Giang đã cho đồng hương niềm vui thoải mái, dễ chịu trong ngày cuối tuần… Riêng tôi vui lắm, và nơi đây hôm nay gặp lại ba người bạn học đã cách xa 49 năm! Anh bạn là Biệt Động Quân bị cải tạo 15 năm! Hai chị một người ngày xưa là giáo viên Tiểu học. Một người là Quốc Gia Hành Chánh cũng gở tròm trèm 8 cuốn lịch trong tù Việt cộng!

"… Trên đường về nhớ đầy/ Chiều chậm đưa chân ngày/Tiếng buồn vang trong mây/ Tiếng buồn vang trong mây…" Tôi lẩm bẩm mấy câu đầu của bản nhạc "Chiều" của nhạc sĩ Dương Thiệu Tước, trong lúc xe bon bon trên xa lộ thu ngắn con đường về nhà.

Khi xe chúng tôi ra khỏi thành phố mệnh danh là Thung Lũng Hoa Vàng nơi ồn ào, náo nhiệt có"Ngựa xe như nước/ Áo quần như nêm" thì cảnh sắc đổi khác ngay. Hai bên đường về núi đồi xa xa chập chùng cái cao, cái thấp… Cái có màu của cát vàng mỡ gà, cái màu xám da chuột, cái màu đá bạc, cái màu ráng đỏ nắng chiều… chấp chóa dưới ánh hoàng hôn chiếu rọi lấp lánh, lấp lánh như có giát kim tuyến… Nền trời Bắc California xanh rất xanh! Những đàn chim chập chờn xoãi đôi cánh, là lướt nhịp nhàng bay trên không gian. Trong xe mát lạnh của máy điều hòa, và tiếng hát ri rả từ CD bài "Nắng Đẹp Miền Nam" Ngoại cảnh êm đềm đã cho tôi có cảm giác nhẹ nhàng, thoải mái và nhớ thương bâng khuâng về thời tuổi ngọc.

Tôi lại nhớ về ý tình trong lời phát biểu của ban tổ chức họp mặt hôi ái hữu An Giang hôm nay. Mục đích của ban tổ chức là họp mặt nhiều người, vì muốn tạo điều kiện gặp gỡ, trong khung cảnh ấm nồng, vui vẻ, hạnh phúc nơi quê người, ngỏ hầu hâm nóng tình đồng hương, tình người xa xứ… Quý vị tổ chức buổi họp mặt An Giang hôm nay, thật sự đã làm được điều đó và thành công một cách thực tiễn!

Một lần nữa, xin chân thành cảm ơn ban tổ chức picnic của hội ái hữu An Giang. Nếu có thể người Việt lưu vong không Cộng sản chúng ta, nên có những buổi picnic hay họp mặt ngoài trời tương tợ. Ở nước Mỹ giàu có mọi mặt… nhứt là về vật chất quá dư thừa! Nhưng riêng tôi cảm thấy hình như thiếu thốn một chút nghĩa tình!